

“Ο Οικουμενισμός ως αναίρεση της Οικουμενικότητας της Εκκλησίας κατά τον Άγιο Ιουστίνo Πόποβιτς”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Ἡ Πανελλήνιος Ἑνωσις Θεολόγων (ΠΕΘ) διοργανώνει τήν Παρασκευή καί Σάββατο 15 καί 16 Νοεμβρίου στό ξενοδοχεῖο ΤΙΤΑΝΙΑ στήν Ἀθήνα Διεθνές Θεολογικό Συνέδριο ὑπό τήν αἰγίδα τῆς ΔΙΣ μέ θέμα «Ὁρθόδοξη Θεολογία καί Παιδεία. Ἡ συμβολή τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς καί τοῦ π. Γεωργίου Φλωρόσφκυ». Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς τήν Παρασκευή καί ὥρα 5 μμ θά εἰσηγηθῇ τό θέμα: «Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ», τό ὁποῖο καί δημοσιοποιοῦμε.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ

Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιώς Σεραφείμ

Το μείζον πρόβλημα για την ανθρωπότητα σήμερα είναι η παγκοσμιοποίηση, ήτοι: η γιγαντιαία προσπάθεια, από αφανείς παράγοντες, να ενοποιηθεί ο κόσμος. Να παραμεριστούν όλα εκείνα τα στεγανά, τα οποία δημιουργούν διαχωριστικά στα κράτη, στα έθνη, στους λαούς. Η παγκοσμιοποίηση έχει τρία σκέλη: το πολιτικό σκέλος, το οποίο αποβλέπει στην πολιτική ενοποίηση της ανθρωπότητας, δηλαδή την υπαγωγή όλων των κρατών σε μια ενιαία παγκόσμια κυβέρνηση, το οικονομικό σκέλος, το οποίο αποβλέπει στην οικονομική ενοποίηση των οικονομιών όλων των κρατών, και την πνευματική – θρησκευτική ενοποίηση της ανθρωπότητας, με τη συνένωση – συγκερασμό όλων των θρησκειών και των θρησκευτικών πίστεων σε ένα παγκόσμιο, τερατώδες θρησκευτικό σχήμα. Στην δημιουργία της πυρετωδώς προωθούμενης εφιαλτικής Πανθρησκείας, η οποία θα συσταθεί από στοιχεία όλων των θρησκειών, θα εκφράζει τις υπάρχουσες θρησκείες, και ο καθένας θα βρίσκει σ' αυτή την θρησκευτικότητα, που εκφράζει την υποκειμενικότητά του. Στην ομιλία μας θα αναφερθούμε στο τρίτο σκέλος της παγκοσμιοποίησης, στην θρησκευτική παγκοσμιοποίηση, η οποία αποκαλείται Οικουμενισμός και ο οποίος επιβουλεύεται την καθολικότητα της Αγίας μας Εκκλησίας, της αληθινής και επωφελούς για την ανθρωπότητα οικουμενικότητας.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Ο Οικουμενισμός αποτελεί, στις τραγικές, αποκαλυπτικές και εσχατολογικές ημέρες μας, ένα τεραστίων διαστάσεων πρόβλημα, το οποίο, εξελισσόμενο, φανερώνει ολίγον κατ' ολίγον τον ερεβώδη χαρακτήρα του και αποκαλύπτει τα δαιμονικά του σχέδια, για την πνευματική υποδούλωση της ανθρωπότητας. Οι αφανείς σκαπανείς του Οικουμενισμού φρόντισαν να δημιουργήσουν το κατάλληλο «κλίμα» για την προώθηση και την εδραίωση της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης της ανθρωπότητας. Φρόντισαν να δημιουργήσουν συνθήκες πνευματικής συγχύσεως, ώστε να αμβλύνονται σταδιακά οι παραδεδομένες θρησκευτικές πίστεις. Να σπέρνουν τη σχετικότητα και την αμφιβολία, ώστε ο σύγχρονος άνθρωπος να βιώνει μια απίστευτης έκτασης θρησκευτική Βαβέλ και μια πρωτοφανή άμβλυνση της θρησκευτικής πίστεως. Κι' ακόμα, να αποζητά μια μορφή ενωθρησκείας. Ήτοι: να πιστεύεται από τους οπαδούς όλων των θρησκευτικών πίστεων, ότι ο ίδιος Θεός λατρεύεται από όλες τις θρησκείες. Ότι όλες οι θρησκείες είναι οι διαφορετικοί τρόποι και δρόμοι προσεγγίσεως του ιδίου Θεού. Ότι καμιά θρησκεία δεν έχει την πληρότητα της αλήθειας, αλλά και ότι καμιά θρησκεία δεν είναι κακή. Ότι τελικά μπορούμε να βρίσκουμε αλήθειες και αξίες και στις άλλες θρησκείες και μπορούμε να οραματιζόμαστε ότι κάποτε θα μπορέσουμε ενωμένοι, να λατρεύουμε τον ένα Θεό, κάτω από ένα κοινά αποδεκτό

θρησκευτικό σχήμα. Αυτές είναι οι αρχές του Οικουμενισμού και της Πανθρησκείας, τα οποία αμφότερα είναι απότοκα του συγχρόνου πνεύματος της «Νέας Υδροχοϊκής Εποχής», το οποίο ήρθε, ως δήθεν «ανανεωτικό πνεύμα» για να εκτοπίσει την λεγομένη «Εποχή των Ιχθύων», η οποία ταυτίζεται με την δισχιλιόχρονη χριστιανική εποχή. Να φέρει δήθεν την πολυπόθητη γνώση, την ειρήνη, την ελευθερία και την ευημερία στην ανθρωπότητα, που της στέρησε ο «κακός» Χριστιανισμός. Να κατορθώσει αυτό που δεν κατάφερε εκείνος. Γι' αυτό και η σύγχρονη θρησκευτική παγκοσμιοποίηση, ο Οικουμενισμός, χαρακτηρίζεται a priori ως αντιχριστιανικό κίνημα.

Δυστυχώς το πνεύμα του θρησκευτικού συγκρητισμού έγινε δεκτό από μεγάλο μέρος του κόσμου και κύρια από ισχυρούς ηγέτες, οι οποίοι πίστεψαν και πιστεύουν

πως με την θρησκευτική ενοποίηση του κόσμου θα εξαλειφτούν οι πόλεμοι, οι φανατισμοί, οι γενοκτονίες κλπ. Στις αρχές του 20ου αιώνα ιδρύθηκε ο παγκόσμιος οργανισμός «ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ», ο πρόδρομος του σημερινού «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ» για τη διεθνή συνεργασία και την από κοινού λύση των παγκόσμιων προβλημάτων. Ταυτόχρονα γεννιέται και η προσπάθεια αλληλογνωριμίας, εγκαινιασμού διαλόγου και συνεργασίας μεταξύ των χριστιανικών δογμάτων και μεταξύ των θρησκειών. Το «ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» άρχισε να δραστηριοποιείται παράλληλα με την «ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ».

Στα 1948 συστήθηκε ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ» στη θέση της «ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ» και ταυτόχρονα ιδρύεται το «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ», για να προάγει την χριστιανική ενότητα. Σχεδόν ταυτόχρονα η θεοσοφίστρια Άννυ Μπέιλυ δήλωσε πως «Μέσα στον Ο.Η.Ε. βρίσκεται ο σπόρος και το σπέρμα μιας μεγάλης διεθνούς και διαλογιζόμενης ομάδας σκεπτόμενων και πληροφορημένων ανδρών και γυναικών, στα χέρια των οποίων βρίσκεται το πεπρωμένο της ανθρωπότητας...» και ίδρυσε μια Μ.Κ.Ο. υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε. την «Παγκόσμια Καλή Θέληση» (World Goodwill), της οποίας εκφρασμένος στόχος είναι «να εξυπηρετήσει την προετοιμασία της ανθρωπότητας για την επανεμφάνιση του "Χριστού"»! Φυσικά δεν πρόκειται για τον Χριστό της Εκκλησίας, αλλά για εκείνον που θα έρθει στο όνομά του, τον αντί του Χριστού ερχόμενο.

Το περιβόητο ΠΣΕ δεν είναι τίποτε άλλο από ένα καλοστημένο όργανο των αφανών ηγητόρων και προωθητών της θρησκευτικής ενοποιήσεως της ανθρωπότητας. Ιδρύθηκε, κατ' αρχήν, για να ενοποιήσει τον κατακερματισμένο αιρετικό προτεσταντικό χριστιανισμό. Όμως με την είσοδο σ' αυτό και της Ορθοδόξου Εκκλησίας, πήρε πανχριστιανικές διαστάσεις, ώστε να θεωρείται, ύστερα από έξι

δεκαετίες, ως μια «υπερ-εκκλησία». Είναι γνωστό πως σε αυτό το τερατούργημα συνυπάρχουν ισότιμα όλες οι πλάνες, έως τις πλέον κακόδοξες. Τα τελευταία χρόνια άρχισαν να συμμετέχουν στις συνελεύσεις του και αλλόθρησκοι, οι οποίοι μάλιστα έχουν και λόγο και τελούν κάποιες τελετουργίες τους, όπως οι ανιμιστές της Αυστραλίας το 1991. Στη συνέλευσή του στο Πουσάν της Ν. Κορέας συνέβησαν φρικτά πράγματα, με αποκορύφωμα την κοινή συγγνώμη, μαζί και των ορθοδόξων συνέδρων, για το ότι είμαστε χωρισμένοι!

Ο αιρετικός Παπισμός υιοθέτησε τον Οικουμενισμό με την Β΄ Βατικανή Σύνοδο (1962-1965), η οποία τον έντυσε με «συνοδικό» μανδύα. Με το γνωστό «Διάταγμα περί Οικουμενισμού» ο Παπισμός κάνει «άνοιγμα» προς τις άλλες εκκλησίες και τις θρησκείες. Εφαρμογή δε του Διατάγματος είναι οι διαθρησκειακές συναντήσεις της Ασίας.

Στο ισοπεδωτικό άρμα του οικουμενισμού έχει προσδεθεί και μέρος της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας. Πολλοί κληρικοί, όλων των βαθμών, καθηγητές, θεολόγοι και «διανοούμενοι» έγιναν κήρυκες της προσέγγισης και της ένωσης της Ορθοδοξίας με τις άλλες «εκκλησίες», χωρίς εκείνες να αποκηρύξουν απαραίτητα τις πλάνες τους. Ο οικουμενισμός έκαμε την εμφάνισή του στον ορθόδοξο χώρο στις αρχές του 20ού αιώνα, με τις γνωστές εγκυκλίους του Οικουμενικού Πατριαρχείου, α) του 1902 προς τους προκαθημένους των Ορθόδοξων Εκκλησιών για την ανάγκη προσεγγίσεως με τις άλλες «εκκλησίες» και β) του 1920, ως συνέχεια της προηγούμενης, αποκαλώντας αυτές «συγγενείς και οικείας εν Χριστώ και συγκληρονόμους και συσώμους της επαγγελίας του Θεού εν Χριστώ»! Η δε

συμμετοχή στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών επέτεινε την οικουμενιστική νοοτροπία πολλών ορθοδόξων, ώστε πια να θεωρείται «απόλυτος προορισμός» η ένωσή μας με την ετεροδοξία! Μάλιστα πολλοί φανατικοί θιασώτες της

«Οικουμενικής Κινήσεως» έφτασαν στο σημείο να θεωρούν ως «επιβίωση της Ορθοδοξίας» την «ένωση των εκκλησιών»!

Συρθήκαμε οι ορθόδοξοι σε ατέρμονους διαλόγους με τους αιρετικούς, οι οποίοι αποδείχτηκαν απόλυτα αναποτελεσματικοί. Οι αιρετικοί δεν μετακινούνται από τις πλάνες τους. Και το χειρότερο: μας οδήγησαν να προσπαθούμε να κατανοήσουμε «ορθοδόξως» τις πλάνες τους!

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΠΟΔΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Αυτός είναι συνοπτικά ο Οικουμενισμός, ο οποίος βρίσκεται στον αντίποδα της οικουμενικότητας της Εκκλησίας του Χριστού, η οποία δεν είναι άλλη από την Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία μας. Αυτός «υποκαθιστά η αποσιωπά την αλήθεια

της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας και του υπαρκτικού μυστηρίου της σωτηρίας, για χάρη της κοινωνιστικής και πιετιστικής αντίληψης ενός ιδεολογικού χριστιανισμού», παρατηρεί εύστοχα σύγχρονος θεολόγος (Χ. Γιανναράς, Αλήθεια και ενότητα της Εκκλησίας, Αθήνα 1997, σ. 196 επ.).

Ο Οικουμενισμός είναι η δαιμονικής εμπνεύσεως αναίρεση της καθολικότητας και οικουμενικότητας της Εκκλησίας μας. Αυτό τονίζει διαπρύσια ο νεοφανής άγιος της Σερβικής Εκκλησίας Ιουστίνος Πόποβιτς. Ένας μεγάλος θεολόγος και ομολογητής της Ορθοδοξίας μας. Μια μεγάλη πνευματική και πατερική μορφή, εφάμιλλος των μεγάλων Πατέρων της αρχαίας Εκκλησίας. Στα θεοφώτιστα συγγράμματά του θα στηριχτούμε, για να αποδείξουμε ότι ο Οικουμενισμός αποβλέπει να καταλύσει την μοναδικότητα και την καθολικότητα της Εκκλησίας μας.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο να σώσει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Με το επί γης σωτηριώδες έργο Του απολύτρωσε «παγγενή τον Αδάμ», ολόκληρη την ανθρωπότητα. Έδωσε εντολή στους μαθητές Του να περιτρέξουν ολόκληρη την οικουμένη, «έως εσχάτου της γης» (Πραξ.1,8), για να κηρύξουν το μήνυμα της καθολικής σωτηρίας. Τους παράγγειλε: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» (Ματθ.28,18), να μη μείνει κανένας άνθρωπος, κανένας λαός, εκτός της εν Χριστώ σωτηρίας. Ήρθε, ακόμη, να άρει τις τραγικές και καταστροφικές συνέπειες της πτώσεως και της αμαρτίας. Ο απόστολος Παύλος έγραψε πως : «ότι ήτε έν τῷ καιρῷ εκείνῳ χωρίς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι έν τῷ κόσμῳ. νυνὶ δὲ έν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγγὺς ἐγενήθητε έν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ. αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμρότερα ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν, έν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν έν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ έν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους έν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν έν αὐτῷ· καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσαστο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς» (Εφ.2,12-17). Με άλλα λόγια, ο Χριστός έφερε μια νέα πραγματικότητα στη γη. Έπηξε την αγία Του Εκκλησία, να είναι η αληθινή, η γνήσια, η επωφελής για την ανθρωπότητα, παγκοσμιότητα. Να επανενώσει τον κατακερματισμένο, εξαιτίας της πτώσεως και της αμαρτίας, κόσμο. Να αδελφοποιήσει τους ανθρώπους και τους λαούς. Να εδραιώσει την χαμένη ειρήνη και τη δικαιοσύνη. Η δισχιλιόχρονη ιστορία

της Εκκλησίας μαρτυρεί ξεκάθαρα ότι η μόνη αναγεννητική και ενοποιός δύναμη στην ανθρωπότητα υπήρξε η Εκκλησία του Χριστού. Αυτή εξημέρωσε τον

αγριεμένο

πτωτικό κόσμο και ενέπνευσε έναν νέο πολιτισμό και δημιούργησε μια νέα πρωτόγνωρη κοινωνία αγάπης, ειρήνης και συναδελφώσεως, φανερούμενη και βιούμενη στις πρωτοχριστιανικές κοινότητες, τις οποίες θαύμαζαν ακόμα και οι διώκτες τους!

Η Εκκλησία καλείται Καθολική, διότι τα όριά της είναι απεριόριστα στο χώρο και στο χρόνο. Και ακόμα διότι ενσαρκώνει την μοναδική και σώζουσα αλήθεια. Ο Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο να ιδρύσει μια ακόμα θρησκεία, έστω την καλλίτερη, αλλά να αλλάξει τον κόσμο, να τον «ανακεφαλαιώσει» στο θείο πρόσωπό Του (Εφ.1,10), να τον απαλλάξει από τη δουλεία του διαβόλου και τη φθορά της αμαρτίας και να δημιουργήσει την «καινή κτίση» (Β΄Κορ.5,17). Να τον επαναφέρει στην προπρωτική του κατάσταση και να του δώσει ξανά την προοπτική της «χριστοποίησής» του (Κολ.3,10).

Όμως ο διάβολος, ο «άρχων του κόσμου τούτου» (Ιωάν.16,11), ο «κοσμοκράτορας του αιώνος τούτου» (Εφ.6,1) ανθίσταται σθεναρά στην κατεδάφιση του δαιμονικού του κράτους, πολεμώντας λυσαιά την Εκκλησία του Χριστού. Με τα επί γης όργανά του, στους σύγχρονους εσχατολογικούς χρόνους, δημιούργησε τη δική του παγκοσμιοποίηση, η οποία, όπως προαναφέραμε, βρίσκεται στον αντίποδα της οικουμενικότητας της Εκκλησίας κι ακόμα στον αντίποδα των σκοπών της. Ο Οικουμενισμός είναι η φρικώδης χοάνη, η οποία δέχεται κάθε πίστη και αναμιγνύει την αλήθεια με το ψεύδος, με στόχο τη νόθευση και την εξουδετέρωσή της. Πρόκειται αναμφίβολα για την σατανικότερη εφεύρεση του διαβόλου!

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ

Για τον άγιο Ιουστίνo Πόποβιτς, «Ἡ Ἐκκλησία εἶναι, ὁ Θεάνθρωπος Χριστός παρατεινόμενος εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς ὅλην τὴν αἰωνιότητα. Ἀλλά μαζί μέ τόν ἄνθρωπον καί διά τόν ἄνθρωπον, ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁλόκληρος ἡ κτίσις τοῦ Θεοῦ, δηλαδή πᾶν τὸ δημιουργηθὲν ἀπὸ τὸν Θεὸν Λόγον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς τὸ σῶμα της, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός» (Ι. Πόποβιτς, Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974). Κατά συνέπεια τίποτε δεν μένει εκτός της Εκκλησίας, τα πάντα είναι Εκκλησία. Ως εκ τούτου η Εκκλησία είναι καθολική, παγκόσμια, πανκοσμική. Δεν δυναστεύει, δεν εξουσιάζει, δεν καταδικάζει, δεν συνθλίβει, δεν εξαφανίζει τον άνθρωπο, την κοινωνία, τους λαούς, αλλά θεραπεύει, αγιάζει, σώζει, θεώνει, όσους θέλουν να σωθούν. Τονίζει και πάλι ο άγιος Ιουστίνος: «ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεανθρώπινον ἐργαστήριον εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι θεανθρωποποιοῦνται, χριστοποιοῦνται, θεοῦνται, δηλαδή

μεταμορφώνονται εις θεανθρώπους κατὰ χάριν, εις χριστούς κατὰ χάριν, εις θεούς κατὰ χάριν» (όπου, ανωτ.). Κι ακόμα, σέβεται απόλυτα την ελευθερία κάθε ανθρωπίνου προσώπου να δέχεται, η να απορρίπτει την εν Χριστώ σωτηρία του. Είναι γνωστό πως ουδεμία περίπτωση εξαναγκασμού χρησιμοποίησε ποτέ. Ίδιον των εξαναγκασμών υπήρξε η ποικίλη αιρετική ετεροδοξία, η οποία αμαύρωσε την ιστορία της Εκκλησίας με τις ολέθριες ιστορικές επιλογές της, με αποκορύφωμα την «Ιερή Εξέταση» του παναιρετικού Παπισμού, την ρίζα όλων των συγχρόνων αιρέσεων και κακοδοξιών κι ακόμα: την ρίζα της γενικότερης κακοδαιμονίας του κόσμου!

Για τον άγιο Γέροντα ομολογητή, «Η ιδία η φύσις της Εκκλησίας είναι καθολική, διότι ο θεανθρώπινος οργανισμός της Εκκλησίας, ούσης το Σώμα του

Χριστού, περιέχει τα πάντα: ολόκληρον την δημιουργίαν του Θεού, ακριβέστερον την Οικονομίαν του Θεού περί κόσμου και ανθρώπου. Ο Θεάνθρωπος Χριστός δι' Εαυτού ήνωσε κατὰ τελειώτατον και πληρέστατον τρόπον τον Θεόν με τον άνθρωπον, και δια του ανθρώπου όλους τους κόσμους και όλην την κτίσιν, διότι είναι ουσιαστικώς συνδεδεμένη με τον άνθρωπον και η ένωσις αυτή εν Χριστώ είναι η υπόστασις της καθολικότητος της Εκκλησίας. Ο Θεανθρώπινος οργανισμός της Εκκλησίας του Χριστού περιλαμβάνει και τον Θεόν και τον άνθρωπον και τα “πάντα, τα εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης, τα ορατά και τα αόρατα, είτε (εισί) θρόνοι, είτε αρχαία, είτε κυριότητες, είτε εξουσίαι” (Κολ.1,16), διότι “τα πάντα δι' αυτού – του Θεανθρώπου – και εις Αυτόν – τον Θεάνθρωπον – έκτισται ... και συνέστηκε, και Αυτός εστίν η κεφαλή του σώματος της Εκκλησίας”» (Κολ.1,17-18» (όπου ανωτ.). Αυτή είναι η καθολικότητα και η παγκοσμιότητα της Εκκλησίας.

Για τον άγιο Ιουστίνο, η Εκκλησία, με κεφαλή το Χριστό, είναι μία και αδιαίρετη, «Η Εκκλησία, τονίζει, ούσα καθολικώς εις και μοναδικός θεανθρώπινος οργανισμός εις όλους τους κόσμους, δεν είναι δυνατόν να διαιρεθεί. Κάθε διαίρεσις θα εσήμαινε τον θάνατόν της» (όπου ανωτ.). Κατά συνέπεια οι αιρέσεις, δηλαδή τα αποκομμένα μέλη της, όσο και η προσπάθεια συνένωσής των, άνευ της προϋποθέσεως της μετανοίας, είναι συμπτώματα ξένα από τη φύση της Εκκλησίας. Οι αιρέσεις δεν μπορεί να είναι εκκλησία. Μάλιστα, όπως τονίζει: «Ο Οικουμενισμός είναι κοινόν όνομα δια τους ψευδοχριστιανούς, δια τας ψευδοεκκλησίας της Δυτικής Ευρώπης. Μέσα του ευρίσκεται η καρδιά όλων των ευρωπαϊκών Ουμανισμών με επικεφαλής τον Παπισμόν. Όλοι δε αυτοί οι ψευδοχριστιανισμοί, όλαι αι ψευδοεκκλησίοι, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία αίρεσις παραπλεύρως εις την άλλην αίρεσιν. Το κοινόν ευαγγελικόν όνομά των είναι η παναίρεσις». Κι ακόμα: «Η Εκκλησία δεν είναι μόνο μία, αλλά και μοναδική. Εν τω Κυρίω Ιησού δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν πολλά σώματα, κατὰ τον ίδιον

τρόπον δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν εν αὐτῷ πολλές Εκκλησίες. Εν τῷ θεανθρωπίνῳ αὐτοῦ σώματι ἡ Εκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδική, ὅπως ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Χριστός, εἶναι ἓνας καὶ μοναδικός» (Αἰγίου Ιουστίνου Πόποβιτς «Δογματική τῆς Ορθοδόξου Εκκλησίας», Αναδημοσίευση ἀπὸ τῆ γαλλικὴ μετάφραση στὸν Ορθόδοξο Τύπο). Ὁ Οικουμενισμός, σχετικοποιώντας τὴν μία καὶ σώζουσα ἀλήθεια τῆς Εκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ἑνσαρκὴ στὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀναιρεῖ φρικωδῶς τὴν μοναδικότητα καὶ τὴν καθολικότητα τῆς Εκκλησίας. Τὴν περιορίζει σὲ μία ἀπὸ τὶς πολλές «εκκλησίες». Τὴν υποβιβάζει καὶ τὴν μεταποιεῖ σὲ μία ἀπὸ τὶς μυριάδες αἱρέσεις, τὶς ὁποῖες ἀναβιβάζει σὲ «εκκλησίες». Κι ἀκόμα χειρότερα: τὴν ἐξισώνει με τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες κάλλιστα μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς τὰ πλέον ἐμφανῆ ἔργα τοῦ αὐτονομημένου ἀπὸ τὸ Θεὸ ἀνθρώπου. Ὡς τὰ πλέον τραγικὰ πτωτικὰ συμπτώματα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας.

Αναιρεῖ ὁ Οικουμενισμός τὴν σωστικὴ δύναμη τῆς Εκκλησίας, τοῦ «Σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 12, 27), προσδίδοντας στὶς αἱρέσεις καὶ τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου τὴ δυνατότητα σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως. Ἀντίθετα, ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Ιουστίνος: «Μόνον εἰς τὴν ὀργανικὴν ἔνωσιν μὲ τὸ θεανθρώπινον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας (σ.σ. ὡς Εκκλησία ἐννοεῖ τὴν Ορθόδοξο Καθολικὴν Εκκλησίαν) καὶ ὡς “σύσσωμος” αὐτοῦ τοῦ θαυμαστοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ τὴν πλήρη αἴσθησιν καὶ ἐπίγνωσιν καὶ πεποίθησιν ὅτι ὄντως ὑπάρχει μόνον “εἷς Κύριος”, ἡ Παναγία Τριάς· μόνον “μία πίστις”, ἡ πίστις εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα (Ἐφ. 3, 6· 4, 13· 4, 5. Ἰουδ. 3)· μόνον “ἓν βάπτισμα”, τὸ βάπτισμα εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα (Ματθ. 28, 19) καὶ μόνον “εἷς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν” (Ἐφ. 4, 6). “Εἷς ὁ ἐπὶ πάντων Πατὴρ ὃς καὶ διὰ πάντων διὰ τὸν ἕξ αὐτοῦ Λόγον καὶ ἐν πᾶσι διὰ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος”. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸ αἰσθάνεται καὶ ζῇ μὲ αὐτὸ σημαίνει ὅτι διάγει τὸν βίον ἀξίως τῆς χριστιανικῆς κλήσεως (Ἐφ. 4, 1. πρβλ. Ρωμ. 12, 2. Κολ. 3, 8-17. Α΄ Θεσσ. 2, 7)· μὲ μίαν λέξιν, σημαίνει ὅτι εἶναι χριστιανός» (ὅπου ἀνωτ.). κατὰ συνέπεια, ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Εκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία, ὅπως δὲν ὑπάρχει καὶ σωτήρας. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μοναδικός Σωτήρας καὶ λυτρωτής τοῦ κόσμου, ἀφού σύμφωνα με τὸν ἀπόστολο Πέτρο, ὁ Χριστός «ἐστὶν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ’ ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας. καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστὶν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πραξ. 4, 11-12). Φρίκη προκαλοῦν οἱ οἰκουμενιστικὲς δοξασίες ὅτι τὰ σωστικά ὅρια τῆς Εκκλησίας ἐκτείνονται πέραν τῶν κανονικῶν τῆς ορίων, ὅτι δηλαδὴ ὑπάρχει σωτηρία, ὄχι μόνον στὶς αἱρέσεις, ἀλλὰ καὶ στὶς ἄλλες θρησκείες ἀκόμη καὶ με τὴν στρέβλωση τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν ἄνεμο, που ταυτίζουν βλάσφημα με τὸ Πανάγιο Πνεῦμα! Εὐλόγα τίθεται τὸ ἐρώτημα: ποία εἶναι ἡ σημασία τῆς πιστότητός μας νὰ εἴμαστε

ορθόδοξοι;

Εδώ εγείρεται το μείζον θέμα της εν Κρήτη συνελθούσης «Συνόδου» η οποία δυστυχώς δια τους συμμετέχοντες δεν κατέγινωσε τις εν χώρῳ και χρόνῳ υφιστάμενες αιρέσεις και κακοδοξίες και δεν οριοθέτησε έναντι αυτών των κακοδοξιών την αποκεκαλυμμένη αλήθεια, αλλ' αντιθέτως απεδέχθη την «ιστορική» ονομασία των, προσφέρονσα ούτω άλλοθι της κακοδοξίας και της αλλοιώσεως της αποστολικοπαραδότου πίστεως.

Σκοπός της Εκκλησίας είναι η καθολική σωτηρία του κόσμου «Η θεανθρωπίνη καθολικότης της Εκκλησίας, έγραψε ο όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς, είναι εις την πραγματικότητα μια διαρκής κατά χάριν και αρετήν χριστοποίησης του ανθρώπου: τα πάντα και οι πάντες συνάγονται και συγκεφαλαιούνται εις τον Θεάνθρωπον Χριστόν, και τα πάντα βιούνται εν Αυτώ ως ιδικά μας και οικεία, όπως ζη ένας αδιαίρετος θεανθρώπινος οργανισμός. Διότι όλη η ζωή εν τη Εκκλησία είναι μια θεανθρωπίνη καθολικοποίησις, μια κατά χάριν και αρετήν θέωσις και χριστοποίησις και θεανθρωποποίησις και τριαδοποίησις και εκκλησιοποίησις» (Όπου ανωτ.). Αντίθετα, ο Οικουμενισμός δεν ενδιαφέρεται πρωτίστως, ίσως και καθόλου, για τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά κυρίως για την επίτευξη κοσμικών στόχων, όπως είναι η ειρήνη, η κοινωνική συνύπραξη και αλληλεγγύη, δηλαδή ταυτίζεται με τους στόχους του ουμανισμού, ο οποίος προσπαθεί να αναβιβάσει τον άνθρωπο στη θέση του Θεανθρώπου και να εξαφανίσει τον Θεάνθρωπο, ως άχρηστο. Άλλωστε, σύμφωνα με τον άγιο Ιουστίνo, ο ευρωπαϊκός ουμανισμός «η αστική κοινωνία (η επιβολή του ατόμου ως μονάδος) και ο ουμανιστικός κοινωνισμός (η βίαια επιβολή του εγωϊστικού ατόμου ως μονάδος) έχουν θρησκευτικές ρίζας. Και πράγματι, επειδή εις την ευρωπαϊκήν Δύσιν ο Χριστιανισμός μετεβάλετο βαθμιαίως εις ουμανισμόν, ήτο φυσικόν η μεταβολή αυτή να έχη τας συνεπείας της εις όλας τας περιοχάς της ανθρωπίνης ζωής ... Επί πολύν καιρόν και επιμόνως εστένευον τον Θεάνθρωπον και εις το τέλος εσμύκριναν Αυτόν εις άνθρωπον: τον αλάθητον άνθρωπον της Ρώμης και τον όχι ολιγώτερον αλάθητον άνθρωπον του Βερολίνου» (Όπου ανωτ.). Για τούτο αποκαλεί τον ουμανισμό, τον πατέρα του Οικουμενισμού ως «βρυκόλακα των ημερών μας». Φυσικό ήταν λοιπόν να εμφανιστεί και να ανδρωθεί ο Οικουμενισμός μέσα σε αυτό το «κλίμα», της σμικρύνσεως του θεανθρώπου και της «θεοποίησεως» του ανθρώπου.

Γι' αυτό και η συμμετοχή των Ορθοδόξων Εκκλησιών στην λεγομένη «οικουμενική κίνηση», και κυρίως στο παναιρετικό «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών», κατά τον άγιο Ιουστίνo Πόποβιτς, αποτελεί προδοσία κατά της Εκκλησίας. Δε μπορεί να συμβιβαστεί, ούτε ως σκέψη, να υπάρξει συμμετοχή της Εκκλησίας σε

συνονθύλευμα αιρετικών, όπου σμυκρίνεται ο Θεάνθρωπος και «θεοποιείται» ο άνθρωπος. Οποιαδήποτε συμμετοχή σε διαχριστιανικά και διαθρησκευτικά φόρα, τα οποία δεν έχουν ως κύριο στόχο τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά την επίτευξη κοσμικών σκοπιμοτήτων αποτελεί έκπτωσι από την Αλήθεια-Χριστό. Σε δραματική έκκλησή του προς την Ιερά Σύνοδο της Σεβρικής Εκκλησίας το 1975, ερωτά: «Έως πότε θα εξευτελίζωμεν δουλικώς την Αγίαν μας Ορθόδοξον Αγιοπατερικήν και Αγιοσαββιτικήν

Εκκλησίαν δια της οικτρώς και φρικωδώς αντιαγιοπαραδοσιακής στάσεώς μας έναντι του Οικουμενισμού και του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών». Και διερωτάται: «Ήτο άραγε απαραίτητον η Ορθόδοξος Εκκλησία, αυτό το πανάχραντον Θεανθρώπινον σώμα και οργανισμός του Θεανθρώπου Χριστού, να ταπεινωθή τόσον τερατωδώς, ώστε οι αντιπρόσωποί της Θεολόγοι, ακόμη και Ιεράρχαι, να επιζητούν την οργανικήν μετοχήν και συμπερίληψιν εις το ΠΣΕ; Αλοίμονον, ανήκουστος προδοσία». Γνώριζε κάλλιστα ο άγιος και θεοφώτιστος Όσιος ότι το «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» αποτελεί τη βάση οικοδόμησης του τρίτου πυλώνα της παγκοσμιοποίησεως, ο οργανισμός, ο οποίος θα συνεννώσει όλες τις αιρέσεις, πλάνες και κακοδοξίες και εν τέλει θα καταβροχθίσει τις θρησκείες του κόσμου, για να πραγματοποιηθεί το πανθρησκευτικό όραμα των παγκοσμιοποιητών. Είναι αναμφίβολα, ο προάγγελος της εφιαλτικής Πανθρησκείας. Άλλωστε στις τραγικές και αποκαλυπτικές ημέρες μας το πανθρησκευτικό όραμα παίρνει σάρκα και οστά. Η Πανθρησκεία δεν είναι μια ουτοπία, μια φαντασιοπληξία, όπως διαλαλούν οι αφανείς σκαπανείς της, αλλά μια ορατή πραγματοποιήσημη κατάσταση. Αυτή θα αποτελέσει, εν τέλει και σύμφωνα με τα αγιογραφικά και πατερικά προφητικά κείμενα, την θρησκεία του μεγάλου άνομου, ο οποίος βρίσκεται ante portas.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Συμπερασματικά να τονίσουμε πως ο Οικουμενισμός αποτελεί την μέγιστη δαιμονική απάτη και συνωμοσία της ανθρώπινης ιστορίας. Την χειρότερη επίθεση του διαβόλου κατά του Θεού, της Εκκλησίας και του ανθρώπου. Ο «ανθρωποκτόνος απ' αρχής» (Ιωάν.8,9), βλέποντας, ότι «ολίγον χρόνον έχει», έγειρε όσες δυνάμεις του έχουν απομείνει, με σκοπό να καταστρέψει την Εκκλησία του Χριστού. Μέσα στον έσχατο και έχθιστο σκοτασμό του τρέφει την ψευδαίσθηση ότι θα μπορέσει να επιτύχει του στόχου του, να ματαιώσει το σωστικό έργο της Εκκλησίας και να κυριαρχήσει στους ανθρώπους. Ο Οικουμενισμός είναι αναμφίβολα το τελευταίο και επιθετικότερο σχέδιό του. Βλέποντας ότι δεν κατόρθωσε να καταλύσει την δύναμη της Εκκλησίας με τους διωγμούς και τις αιρέσεις, έρχεται τώρα δια του Οικουμενισμού να νοθεύσει την

σώζουσα αλήθειά της, διότι γνωρίζει πολύ καλά πως η σωτηρία του ανθρώπου είναι συνώνυμη με την αποκεκαλυμμένη αλήθεια. Γι' αυτό πασχίζει να συνενώσει την Εκκλησία με τις αιρέσεις και τις θρησκείες του κόσμου, ώστε να χαθεί η σώζουσα αλήθειά της στην χοάνη των πλανών του Οικουμενισμού. Ο άθεος Ουμανισμός, η έσχατη αυτή ανταρσία του ανθρώπου κατά του Θεού, γέννησε τον Οικουμενισμό, ο οποίος επιχειρεί να αναιρέσει την οικουμενικότητα της Εκκλησίας. Με την δική του αντίχριστη παγκοσμιοποίηση θέλει να παραμερίσει την παγκοσμιότητά της Εκκλησίας και να εδραιώσει, στη θέση της «καινής κτίσεως», της φανερώσεως της βασιλείας του Θεού, την «Νέα τάξη Πραγμάτων», ήτοι την δαιμονική κατάσταση, η οποία θα σημάνει και το τέλος του ανθρώπου, ως ανθρώπου, μεταβάλλοντάς τον σε ανδράποδο και την κοινωνία σε επι γης κόλαση, αφού, κατά τον θεοφώτιστο άγιο και ομολογητή Ιουστίνο, «Όλοι οι ουμανισμοί του ευρωπαϊού ανθρώπου κατ' ουσίαν δεν είναι άλλο τι ή αδιάκοπος επανάστασις κατά του Θεανθρώπου Χριστού, Καθ' όλους τους δυνατούς τρόπους συντελείται η ανατροπή όλων των αξιών, ο Θεάνθρωπος παντού αντικαθίσταται υπό του ανθρώπου, εις όλους τους ευρωπαϊκούς θρόνους ενθρονίζεται ο άνθρωπος του ευρωπαϊκού ουμανισμού» (Όπου ανωτ.). Όταν το «μέτρον πάντων» γίνεται ο άνθρωπος και μάλιστα ο πτωτικός άνθρωπος, ο άνθρωπος χωρίς τον Θεάνθρωπο, τότε η φρίκη είναι αναπόφευκτη και η καταστροφή βεβαία. Ιδού γιατί ο όλεθρος και η καταστροφή του κόσμου της παγκοσμιοποιήσεως είναι αναπόφευκτη και βεβαία!

Υπάρχει ελπίδα; Βεβαίως! Η Ελπίδα ημών είναι ο Σαρκωμένος Υιός και Λόγος του Θεού, ο Οποίος έγινε άνθρωπος για να απολυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την αιχμαλωσία του διαβόλου, την δουλεία της αμαρτίας, τη φθορά και το θάνατο. Απαραίτητη προϋπόθεση της σωτηρίας μας είναι η οντολογική ένωση με Αυτόν, να γίνουμε οργανικά «μέλη Χριστού» (Α΄Κορ.12,27), αναπόσπαστα κύτταρα του Θεανδρικού Του Σώματος, ώστε καμιά αντίθετη δύναμη να μπορεί να μας καταβάλει. Ο άγιος Ιουστίνος συμβουλεύει: «Είσαι μέλος της Εκκλησίας; Τούτο σημαίνει ότι είσαι συνεχώς “συν πάσι τοις αγίοις” και μέσω αυτών μαζί με τον θαυμαστόν και θαυματουργόν Κύριον Ιησούν Χριστόν. Όταν είσαι μαζί Του, τότε είσαι ολόκληρος άπειρος και άγιος, ολόκληρος αιώνιος, ολόκληρος αγάπη και αλήθεια, ολόκληρος δικαιοσύνη και ολόκληρος προσευχή. Όλα είναι ιδικά σου έχουν την αυτήν καρδίαν και την αυτήν ψυχήν “συν πάσι τοις αγίοις”, ο νους σου είναι καθολικός, καθολική είναι η ψυχή σου, καθολική και η καρδιά, καθολική η αλήθεια και η ζωή σου». Και καταλήγει: «...μόνον δια της Εκκλησίας και εν τη Εκκλησία οι άνθρωποι αποκτούν το τέλος και το παντέλος, το νόημα και το παννόημα της ανθρωπίνης υπάρξεως εις όλους τους κόσμους» (όπου ανωτ.). Και φυσικά αυτή η Εκκλησία δεν είναι άλλη από την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, την Ορθοδοξία μας. Η αληθινή Εκκλησία του Χριστού, στην

οποία συντελείται η αναγέννηση του ανθρώπου και σύμπασης της δημιουργίας!